

Dumnezeu este inimos și milos

Sabat după-amiază

De memorat:

„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip.” (Isaia 49:15).

Emoțiile și sentimentele sunt adesea văzute ca ceva de nedorit și de evitat. Pentru unii, ele sunt automat iraționale, deci, după gândirea lor, un bărbat bun și o femeie bună n-ar trebui să fie „emoționali”. În unele filozofii antice grecești, era considerat ideal omul „rațional”, care fie era (în cea mai mare parte) imun la sentimente și pasiuni, fie își stăpânea emoțiile prin intermediul rațiunii lipsite de sentiment.

Într-adevăr, emoțiile nestăpânite pot fi problematice, dar Dumnezeu i-a creat pe oameni cu capacitatea de a avea emoții și Dumnezeu Însuși apare în Scriptură manifestând emoții profunde. Dacă Dumnezeu poate avea emoții și sentimente profunde, atunci ele nu pot fi în mod intrinsec rele sau iraționale – pentru că Dumnezeul Bibliei este desăvârșit în bunătate și înțelepciune.

În realitate, există adevăruri frumoase care reies din conștientizarea faptului că iubirea lui Dumnezeu pentru noi este o iubire profund emoțională, dar întotdeauna cu avertismentul că, deși dragostea lui Dumnezeu (emoțională sau altfel) este desăvârșită, nu ar trebui percepută drept identică cu emoțiile și sentimentele pe care noi ca oameni le trăim.

Duminică, 19 ianuarie

Mai mult decât iubirea unei mame

Poate cea mai puternică formă de iubire din experiența umană este iubirea unui părinte pentru copilul lui. Biblia folosește deseori relația părinte-copil pentru a descrie îndurarea uimitoare a lui Dumnezeu pentru oameni, accentuând faptul că îndurarea divină este exponențial mai mare decât cea mai profundă și mai frumoasă expresie umană a aceluiasi sentiment.

1. Analizează Psalmii 103:13; Isaia 49:15 și Ieremia 31:20. Cum descriu aceste pasaje natura și profunzimea îndurării lui Dumnezeu?

Psalmii 103:13

¹³ Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.

Isaia 49:15

¹⁵ Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip:

Ieremia 31:20

²⁰ Îmi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine? Căci, când vorbesc de el, Îmi aduc aminte cu gingășie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el și voi avea milă negreșit de el, zice Domnul.

Potrivit acestor texte, Dumnezeu Se raportează la noi ca la copiii Săi dragi, iubindu-ne așa cum un tată și o mamă bună își iubesc copiii. Totuși, așa cum explică Isaia 49:16, dacă o mamă ar putea „să uite copilul pe care-l alăptează” sau „să n-aibă milă de rodul pântecelui ei”, Dumnezeu nu Își uită niciodată copiii și îndurarea Sa nu se termină niciodată (Plângerile lui Ieremia 3:22). Termenul ebraic *raḥam*, folosit aici pentru „îndurare/milă” și în multe alte texte care descriu iubirea plină de milă a lui Dumnezeu, este derivat din termenul ebraic pentru „pântece” (*reḥem*). Prin urmare, notează cercetătorii, îndurarea/mila lui Dumnezeu este „ca dragostea maternă pentru copilul din pântece”. Într-adevăr este o compasiune cu mult mai mare decât oricare altă formă de compasiune umană, chiar și cea a unei mame pentru nou-născutul ei.

Potrivit textului din Ieremia 31:20, Dumnezeu Își vede poporul legământului ca pe un „fiu scump” și „un copil iubit”, în ciuda faptului că adeseori s-a răzvrătit împotriva Lui și L-a întristat. Chiar și așa, Dumnezeu declară: „Îmi arde inima în Mine pentru el” și „voi avea milă negreșit de el”. Termenul tradus aici cu „milă” este termenul folosit mai sus pentru „îndurare” (*raḥam*). Mai mult, expresia „Îmi arde inima” poate fi tradusă literal cu „Îmi răcnesc măruntaiele”. Se creează o imagine profund viscerală a trăirii divine, semnificând profunzimea iubirii pline de îndurare a lui Dumnezeu pentru cei din poporul Său. În ciuda infidelității lor, Dumnezeu continuă să Își reverse îndurarea/mila din belșug asupra lor și face lucrul acesta depășind orice așteptări rezonabile.

Pentru unii este încurajatoare ideea că mila lui Dumnezeu este asemănătoare cu cea a unui părinte iubitor. Dar unora le este greu să înțeleagă acest lucru, deoarece au avut un părinte neiubitor. În ce alte moduri le-ar putea fi transmisă îndurarea lui Dumnezeu?

Luni, 20 ianuarie

Iubire care frânge inima

Profunzimile nemărginite ale iubirii îndurătoare a lui Dumnezeu sunt ilustrate în cartea Osea. După ce îl trimite pe profetul Său să se căsătorească cu o femeie desfrânată, Dumnezeu Își descrie relația cu poporul printr-o altă metaforă, cea a unui tată care își iubește copilul.

2. Cum ilustrează Osea 11:1-9 iubirea și grija lui Dumnezeu pentru poporul Său?

Osea 11:1-9

- ¹ „Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.
- ² Dar cu cât prorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau: au adus jertfe Baalilor și tămâie chipurilor idolești.
- ³ Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că Eu îi vindecam.
- ⁴ I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am aplecat spre ei și le-am dat de mâncare.
- ⁵ Nu se vor mai întoarce în țara Egiptului; dar asirianul va fi împăratul lor, pentru că n-au voit să se întoarcă la Mine.
- ⁶ Sabia va năvăli peste cetățile lor, va nimici, va mânca pe sprijinatorii lor, din pricina planurilor pe care le-au făcut.
- ⁷ Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.
- ⁸ Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!
- ⁹ Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să prăpădesc.

Dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său este asemănată cu afecțiunea duioasă a unui părinte pentru copilul lui. Scriptura se folosește de diverse imagini: învățarea unui copil mic să meargă în

picioare, luarea în brațe a unui copil preaiubit, vindecarea și asigurarea celor necesare existenței și grija iubitoare. Scriptura declară de asemenea că Dumnezeu Și-a „purtat” poporul așa „cum poartă un om pe fiul său” (Deuteronomul 1:31). „El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui” și „i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:9). În contrast cu credincioșia divină neclintită, poporul lui Dumnezeu a fost în mod repetat necredincios, în cele din urmă îndepărtându-L pe Dumnezeu, atrăgând judecata asupra lui și întristându-L profund pe Dumnezeu. El este îndurător, dar niciodată în detrimentul dreptății. (După cum vom vedea într-un studiu ulterior, iubirea și dreptatea merg mână în mână.)

Știi ce înseamnă să ai o supărare atât de mare încât să o simți în stomac? Așa este descrisă profunzimea trăirilor lui Dumnezeu față de poporul Său. Inima frântă și trăirile arzătoare sunt imagini folosite pentru a descrie emoțiile și sentimentele profunde atât ale lui Dumnezeu, cât și ale oamenilor. Ideea că inima cuiva se rupe sau se frânge (*kamar*) apare și în cazul celor două femei care au venit înaintea lui Solomon cu pretenția că același copil este al fiecăreia dintre ele. Când Solomon a poruncit ca bebelușul să fie tăiat în două (neavând nicio intenție să îi facă rău copilului), este folosită această expresie pentru a descrie reacția emoțională a adevăratei mame (1 Împărați 3:26; compară cu Geneza 43:30).

Dacă iubirea părintească nu are termen de comparație, cum înțelegem dimensiunea iubirii lui Dumnezeu față de noi și ce alinare găsim astfel?

Marți, 21 ianuarie

Mila Domnului Isus

În Noul Testament se folosesc aceleași imagini ca în Vechiul Testament pentru a descrie îndurarea lui Dumnezeu. Pavel face referire la Tatăl ca la „Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3). Mai mult, Pavel explică în Efeseni 2:4 că Dumnezeu este „bogat în îndurare” și îi răscumpără pe oameni „pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit”.

În mai multe parabole Hristos Însuși folosește termeni care exprimă o emoție viscerală, sfâșietoare pentru a descrie compasiunea Tatălui (Matei 18:27; Luca 10:33; 15:20). Și același limbaj este folosit pentru a descrie reacțiile compătimitoare ale lui Isus față de cei aflați în suferință.

3. Citește Matei 9:36; 14:14; Marcu 1:41; 6:34 și Luca 7:13. Vezi și Matei 23:27 (??? 37). Cum lămuresc aceste versete modul în care Hristos a fost impresionat de situația jalnică a oamenilor?

Matei 9:36;

³⁶ Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor.

Matei 14:14;

¹⁴ Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea, și a vindecat pe cei bolnavi.

Marcu 1:41;

⁴¹ Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: „Da, voiesc, fii curățat!”

Marcu 6:34

³⁴ Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult norod; și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri.

Luca 7:13

¹³ Domnului, când a văzut-o, I S-a făcut milă de ea și i-a zis: „Nu plânge!”

Matei 23:37

³⁷ Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!

În mod repetat în evangheliile se spune că Isus a fost cuprins de milă la vederea oamenilor aflați în suferință sau în nevoie. El nu doar că a simțit milă, dar a și venit în întâmpinarea nevoilor lor. Și, da, Isus a deplâns starea poporului Său. Ne putem imagina lacrimile din ochii Lui îndreptați asupra cetății: „De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut” (Matei 23:37). Aici vedem lamentația Domnului Hristos asemănându-se puternic cu cea a lui Dumnezeu din Vechiul Testament. De fapt, mulți cercetători biblici notează că imaginea unei păsări care are grijă de puii ei este o imagine folosită numai pentru divinitățile din Orientul Apropiat antic. Aici mulți văd o trimitere la ipostaza lui Dumnezeu din Deuteronomul 32:11 – o pasăre care zboară protejându-și puii și având grijă de ei.

Nu există un exemplu mai puternic de iubire plină de îndurare a lui Dumnezeu pentru noi decât persoana lui Isus – care S-a dat pe Sine pentru noi într-o demonstrație supremă de iubire. Cu toate acestea,

Hristos nu este doar imaginea perfectă a lui Dumnezeu, El este și modelul perfect de om.

Cum ne putem modela viața după cea a Domnului Hristos, concentrându-ne pe nevoile altora și, astfel, nu doar predicând iubirea lui Dumnezeu, ci manifestând-o în moduri tangibile?

Miercuri, 22 ianuarie

Un Dumnezeu gelos?

Dumnezeul Bibliei este un „Dumnezeu plin de îndurare”. În ebraică, Dumnezeu este numit *el raḥum* (Deuteronomul 4:31). Termenul *el* înseamnă „Dumnezeu”, iar *raḥum* este o formă a rădăcinii pentru „îndurare” (*raḥam*). Dar El este numit nu numai un „Dumnezeu plin de îndurare”/„milostiv”, ci și un „Dumnezeu gelos”, *el qana*. După cum spune Deuteronomul 4:24, „Domnul Dumnezeuul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos [*el qana*]” (vezi și Deuteronomul 6:15; Iosua 24:19 ; Naum 1:2).

4. În 1 Corinteni 13:4 Pavel spune că „dragostea nu pizmuiește/nu invidiază” (VDC/EDCR). Cum se face atunci că Dumnezeu este un „Dumnezeu gelos”/ invidios? Citește 2 Corinteni 11:2 și gândește-te la modul în care poporul lui Dumnezeu I-a fost necredincios în repetate rânduri (vezi Psalmii 78:58). Ce lumină aduc aceste pasaje asupra ideii că Dumnezeu este gelos?

(1 Corinteni 13:4 Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,)

2 Corinteni 11:2

² Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.

Psalmii 78:58

⁵⁸ L-au supărat prin înălțimile lor și I-au stârnit gelozia cu idolii lor.

Gelozia lui Dumnezeu este adesea înțeleasă greșit. Cu referire la un soț sau la o soție, termenul „gelos” nu se vrea probabil a fi un compliment. Termenul „gelozie” sau „invidie/pizmă” are conotații negative în multe limbi. Dar în Biblie gelozia divină nu are conotații negative. Este ardoarea justificată a unui soț iubitor de a avea o relație exclusivă cu soția sa. Deși există un tip de gelozie/invidie/pizmă care afectează negativ iubirea (1 Corinteni 13:4), conform cu 2 Corinteni

11:2 există o gelozie bună și dreaptă. Pavel face referire la ea ca la „o gelozie după voia lui Dumnezeu” (2 Corinteni 11:2). Gelozia lui Dumnezeu este întotdeauna pozitivă și ar putea fi numită mai degrabă „iubirea arzătoare/pasională a lui Dumnezeu” pentru poporul Său.

Ardoarea/pasiunea/înflăcărarea lui Dumnezeu (*qana'*) pentru poporul Său izvorăște din iubirea Lui profundă. El dorește o relație exclusivă cu poporul Său; numai El trebuie să fie Dumnezeul oamenilor. Doar că Dumnezeu este adesea descris ca un iubit înșelat, a cărui iubire nu este împărtășită (vezi Osea 1 – 3; Ieremia 2:2; 3:1-12). Prin urmare, „gelozia” lui Dumnezeu nu este niciodată neprovocată, ci vine întotdeauna ca reacție la infidelitatea poporului. Gelozia lui Dumnezeu (sau iubirea pătimasă) nu are conotațiile negative ale geloziei omenești. Nu presupune niciodată invidie/pizmă, ci este întotdeauna pasiunea îndreptățită pentru o relație exclusivă cu poporul Său și pentru binele lui.

Cum putem învăța să reflectăm în raport cu alții același tip de „gelozie” pozitivă pe care Dumnezeu o manifestă față de noi?

Joi, 23 ianuarie

Inimos și milos

Dumnezeu este compătimitor (vezi Isaia 63:9; Evrei 4:15), profund afectat de suferințele poporului Său (Judecători 10:16; Luca 19:41) și dispus să asculte, să răspundă și să aline (Isaia 49:10,15; Matei 9:36; 14:14).

5. Cum ne cheamă 1 Corinteni 13:4-8 să reflectăm în relațiile noastre iubirea îndurătoare și uimitoare a lui Dumnezeu?

1 Corinteni 13:4-8

⁴ Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,

⁵ nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău,

⁶ nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,

⁷ acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.

⁸ Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.

Tânjim să avem relații cu persoane care manifestă genul de iubire descrisă în 1 Corinteni 13:4-8. Dar cât de des încercăm să devenim noi

pentru alții acest gen de persoană? Nu ne putem face singuri îndelung răbdători și buni, nu putem ajunge singuri lipsiți de invidie, lăudăroșenie, mândrie, impolitețe și egoism. Nu putem nutri în noi o dragoste care „acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” și care „nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:7,8). O astfel de iubire se poate manifesta în viața noastră numai ca rod al Duhului Sfânt. Și, lăudat fie Dumnezeu, Duhul Sfânt revarsă acea dragoste în inima celor care, prin credință, sunt în Hristos Isus (Romani 5:5)!

Prin harul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt, în ce moduri practice putem răspunde la dragostea lui Dumnezeu – care este profund emoțională, dar întotdeauna total neprihănită și rațională – și cum o putem reflecta? (1) Prin închinare la Dumnezeul care este dragoste. (2) Printr-un răspuns adecvat la iubirea lui Dumnezeu, manifestând activ compasiune și iubire altruistă față de alții. Nu ar trebui să găsim pur și simplu alinare în credința noastră creștină, ci să fim motivați să îi alinăm pe alții. (3). Prin conștientizarea faptului că nu ne putem schimba inima, ci numai Dumnezeu poate face lucrul acesta.

Așadar, să Îi cerem lui Dumnezeu să ne dea o inimă nouă pentru El și pentru alții – o iubire pură și purificatoare care hrănește ce este bun și îndepărtează pleava dinăuntrul nostru. Rugăciunea noastră să fie: „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții [...] ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi” (1 Tesaloniceni 3:12,13)!

De ce este moartea față de sine, față de egoism și față de stricăciunea inimii noastre firești singura modalitate de a descoperi acest tip de iubire? Care sunt alegerile pe care le putem face pentru a fi în stare să murim față de eu?

Vineri, 24 ianuarie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, cap. 2

„Cei care au un simțământ profund al sărăciei sufletului lor, cei care simt că nu au nimic bun în ei înșiși pot găsi neprihănire și putere privind la Domnul Hristos. El spune: «Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați» (Matei 11:28). El te îndeamnă să schimbi sărăcia ta cu bogățiile harului Său. Noi nu suntem vrednici de iubirea lui Dumnezeu, dar Domnul Hristos, Garantul nostru, este vrednic și întru totul capabil să-i mântuiască pe toți cei care vin la El. Oricare ar fi experiența ta din

trecut, oricât de descurajatoare ar fi situația ta actuală, dacă vei veni la Isus așa cum ești, slab, neajutorat și cuprins de disperare, Mântuitorul nostru milos îți va ieși în întâmpinare pe cale, te va cuprinde în brațele Lui iubitoare și te va îmbrăca în mantia neprihănirii Sale. El ne prezintă înaintea Tatălui înveșmântați în haina albă a caracterului Său. El mijlocește în favoarea noastră înaintea lui Dumnezeu, spunând: «Eu am luat locul celui păcătos. Nu privi la alunecările și căderile acestui copil, ci privește la Mine!» Satana vorbește cu glas tare împotriva noastră, acuzându-ne de păcat și pretinzând că suntem ai lui, dar sângele lui Hristos mărturisește pentru noi cu o putere mai mare” (Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 8,9).

Zilnic: Galateni 4 – Efeseni 4; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 4

Ce anume au răstignit „cei ce sunt ai lui Hristos Isus”?

Cum putem împlini legea lui Hristos?

Pe care temelie sunt zidiți oamenii din casa lui Dumnezeu?

Care șase lucruri ar trebui „să piară din mijlocul vostru”?

Ce se rugau ucenicii cu privire la conversațiile lor zilnice?